

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα... τί καλά!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῖ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα

Ἐβδόμη τοῦ Ἀπρίλη,
'στοὺς κάμπους χαμομήλι.

Ποῦντος ἑννεῖντα καὶ διακόσα ἔξη,
'στοὺς ἀέρας τώρα κι' ὁ «Ρωμῆος» θὰ τρέξη.

Ὁ Φασουλῆς πετᾷ μὲ τὸ μπαλόνι κι' ἀπὸ 'ψηλὰ τὸν κόσμον φασκελόνει.

Πετῶ καθὼς ὁ Ἰκαρος 'στῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους...
ἀφίνω γεῖα 'στοὺς φίλους μου καὶ 'στοὺς δικοὺς μου ὅ-
δεν εἰμπορῶ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου νὰ βασταῶ, [λους.
ὡς ἀετὸς ἐπιθυμῶ εἰς ὕψη νὰ πετάξω...
δὲν θέλω πλέον, ἀδελφοί, νὰ μείνω ἐδῶ πέρα,
τῶν μετεώρων λαχταρῶ τὸν καθαρὸν ἀέρα.

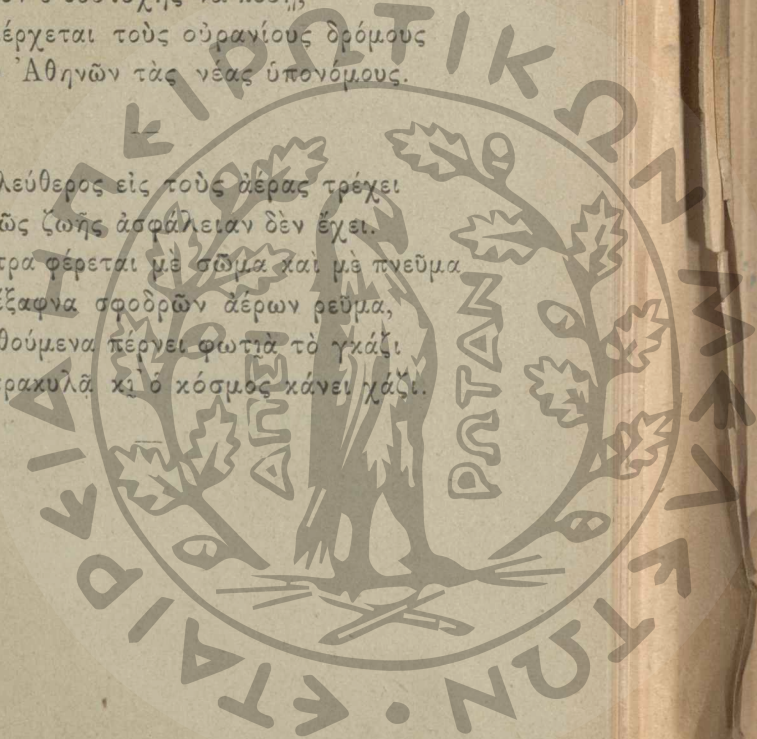
Ἡ γῆ μοῦ φαίνεται μικρὰ καὶ διόλου δὲν μ' ἀρέσει,
δὲν εἰμπορεῖ τοῦ Φασουλῆ τὰς σκέψεις νὰ χωρέση.
Εἰς τὸν ἀέρα ἔτρεξα πολλάκις μὲ τὸν νοῦ,
μὰ τώρα θέλω ν' ἀνεβῶ 'ψηλὰ καὶ μὲ τὸ σῶμα,
νὰ πλανηθῶ 'στὸν γαλανὸν αἰθέρα τοῦρανοῦ
καὶ σεῖς νὰ μὲ κυττάζετε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ἀπηύδησα εἰς τὰγαθὰ τοῦ κόσμου ἐντροφῶν
καὶ τῶν Ἑλλήνων νὰ ὕμνῶ τὸ κλέος τὸ παντοῖον...
θέλω νὰ γίνω κύριος πρὸς ὦραν τῶν νεφῶν,
εἰς ρεύματα ν' ἀφίνωμαι ἀνέμων ἐναντίων,

τὸν σμερδαλέον κεραυνὸν ἀπὸ κοντὰ ν' ἀκούσω,
καὶ ὅλο τὸ Ρωμαῖκο πατόκορφα νὰ λούσω.

Ἐμπρός, ἐμπρός... ὁ Φασουλῆς τὰ πάντα φασκελόνει
κι' ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα τραβᾷ μὲ τὸ μπαλόνι.
Ἀδέλφια, συχωρᾶτε τον καὶ ὁ θεὸς 'σχωρέσοι,
διότι ἐνδεχόμενον ὁ δυστυχὴς νὰ πέσῃ,
κι' ἐνῶ ταχὺς διέρχεται τοὺς οὐρανίους δρόμους
νὰ εὐρεθῇ 'στῶν Ἀθηνῶν τὰς νέας ὑπονόμους.

Ἐκεῖνος ποῦ ἐλεύθερος εἰς τοὺς ἀέρας τρέχει
σὰς βεβαίονῳ πῶς ζωῆς ἀσφάλειαν δὲν ἔχει.
Ἐνῶ πρὸς τᾶστρα φέρεται μὲ σῶμα καὶ μὲ πνεῦμα
τὸν παρασύρει ἑξαφνα σφοδρῶν ἀέρων ρεῦμα,
ἢ 'στὰ καλὰ καθούμενα πέρνει φωτὶ τὸ γκάξι,
κι' ἀνάποδα κατρακυλᾷ κι' ὁ κόσμος κάνει χάξι.

Ἀπηύδησα σηπόμενος ἐπὶ τῆς γῆς νὰ κείμαι
καὶ θέλω εἰς ἀτμόσφαιραν νὰ ζήσω ἀραιάν,
περίλυπος καὶ σκυθρωπὸς ἕως θανάτου εἶμαι
κι' οἱ ἄνθρωποι μ' ἐμίσησαν ὥς τώρα δωρεάν.
Ἐμπρὸς στοῦ ἀερόστατον κι' ἄς μὴν περνᾷ ἡ ὥρα...
ἀδελφία, συχωρᾶτε με... ἀντίο, Λεονώρα.

(Ὁ Φασουλῆς ἀνέρχεται εἰς ὕψος φοβερόν,
τὸν βλέπει δὲ κι' ὁ Περικλῆς μετ' ἄλλων ἀπορῶν.)

Φ. Πῶ! πῶ! Χριστὲ καὶ Παναγιά!... φοβοῦμαι... νά! θὰ
ιλιγγιῶ, καρθάρῶ, καὶ θέλω νὰ ἐμέσω. [πῶσω...
Σὰς χαιρετῶ ἀπὸ 'ψηλὰ μὲ κάτασπρο μαντύλι...
ὁ οὐρανὸς τριγύρω μου γυρίζει σὰν σφοντύλι,
ὡς κόκκος τις σινάπεως μοῦ φαίνεται ἡ σφαῖρα...
τὶ διάβολο μοῦ 'κάπνισε' ν' ἀνέβω 'στον ἀέρα;
Ξεμυαλισμένε Φασουλῆ, ποῦ 'πέταξες' στὰ ὕψη,
μὲ λύπην μου παρατηρῶ πῶς τώρα θὰ σοῦ στρίψῃ.
Ἰδοῦ! πετῶ ἀκράτητος... ριγῶ... τὰ κακαρόνω...
ἔ! σεῖς ἀπὸ τὸν Σείριο, ἔ! σεῖς ἀπὸ τὸν Κρόνο,
πῶς εἴσθε 'στὴν ὑγείαν' σας; . . ἐμεῖς πολὺ καλά...
ἡ τοῦ Τρικουπῆ προκοπὴ μᾶς 'πῆρε τὰ μαλά...
μ' ἐμπούχτισε ἡ πρόοδος, ἡ δόξα καὶ ἡ πάστρα,
καὶ τώρα ἐρχομαι κι' ἐγὼ νὰ κουτουλήσω τᾶστρα.

Ἦ κάποιοι ἄορατοι τῶν φωτεινῶν ἀστέρων,
ἰδέτε με ὡς Ἰκαρον ἐπάνω τῶν ἀέρων,
καὶ σὰς θὰ κατακτῆσωμεν με τοὺς σιδηροδρόμους
καὶ θὰ σὰς κυβερνήσωμεν με τοὺς 'δικούς' μας νόμους.
'Στὴν πρώτῃν του κατάστασιν ὁ κόσμος δὲν θὰ μείνῃ...
ἰδοῦ! ἰδοῦ! ἐκεῖ μακρὰν κοράκων μαῦρα σμήνη...
διέρχονται πλησίον μου... κρωγμοὺς ἀγρίους βάλλουν...
παρὸ λ' οὐκ ἐμφανίζεται τὴν δόξαν μᾶς πῶς φάλλουν...
θαρρῶ κι' οἱ κόρακες αὐτοὶ Τρικουπικοὶ πῶς εἶναι...
εὐοῖ! χρυσοῦν πτολίεθρον, ἀθάνατοι Ἀθηναί!..

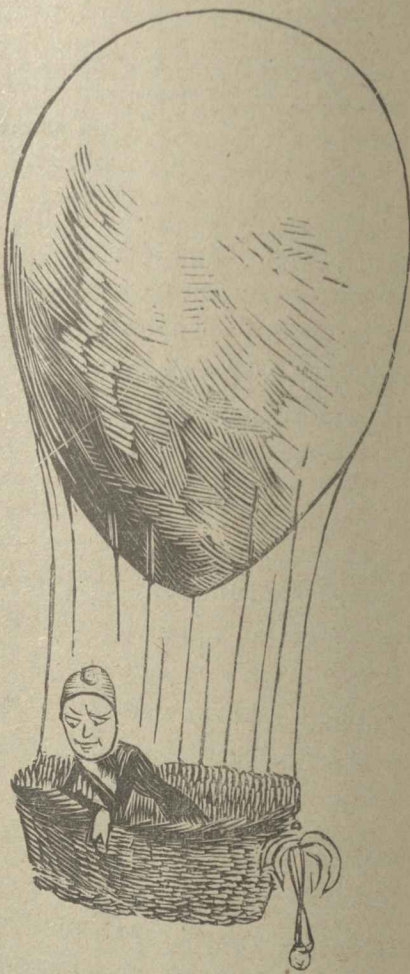
Ἐ! σύ, Φιλήμων Δῆμαρχε, ἀνέβα ἐδῶ πέρα,
ἐσὺ ποῦ κτίεις μέγαρα καὶ πύργους 'στον ἀέρα.
'Ελα ἐδῶ νὰ κτίσωμεν Νεφελοκοκκυγίαν
καὶ τῶν Ρωμῶν ν' ἀλλάξωμεν Χριστὸν καὶ Παναγίαν.
Θὰ παύσης πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς εὐνοίας διανέμων,
θὰ λέγωμεν περὶ φορᾶς ὑδάτων καὶ ἀνέμων,
κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐπὶ γῆς θὰ σύρωνται ὡς δοῦλοι
ἡμεῖς θὰ ζήσωμεν ζωὴν παντοτεινῆς γαλήνης,
μὰ πάρε, σὲ παρακαλῶ, μαζί σου καὶ τὸν Σούλη,
καὶ ἴσως κατεβάσωμεν νερά ἐκ τῆς Σελήνης.

Θαρρῶ τὸ ἀερόστατον πῶς πρὸς τὰ κάτω κλίνει...
ὅσο πληγαίνω πρὸς 'ψηλὰ ὁ ἀφαλός' μου λύνει,
κι' ἐνῶ 'στον τρίτον ἔφθασα τῶν μετεώρων στρῶμα
ἕως ἐδῶ μοῦ ἐρχεται τῶν Ἀθηνῶν ἡ βρῶμα.

Σὰς βλέπω, κατεργάρηδες, ἀπόγονοι Τιτάνων,
ποῦ γρήγορα θὰ ρίψετε τὸ κράτος τῶν Σουλτάνων,
ποῦ τοὺς ἐχθροὺς σας ἀμορφον θὰ κάμετε σωφρονιστὴν
κι' ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν μου μαζί σας θὰ ἐνώσω...
μὰ νά! κι' ὁ φίλος Περικλῆς μὲ βλέπει ἀπορῶν
βάρδ' ἀπὸ κάτω, Περικλῆ, διότι θὰ κενώσω.

Πῶς ἤθελα συχνότατα νὰ γίνωμαι πτηνόν,
νὰ πτερυγίζω ἐλαφρὸς ἀνὰ τὸν οὐρανόν,
καὶ πρὸς τὴν γῆν τὴν κλασικὴν τὰ ὀπισθεν μου λυγρῶν
νὰ κουτουλῶ ἐνίοτε τὴν μύτην τῶν Ἑλλήνων.
Ἰδοῦ τριγύρω γερανοὶ!... μὰ νὰ καὶ κιρρινέες...
τοῦ θρόνου ὁ Διάδοχος χρυσὴν κιθάραν παίζει,
καὶ ἡ Ἑλλάς δαφνοστεφῆς κοντὰ του κάνει νῆμα
κι' ἡ γλύκα τῆς κιθάρας του ὡς ἐδῶ πέρα φθάνει.
Σὲ χαιρετῶ ἐκ τῶν νεφῶν, τρισόλβιον Βασίλειον...
τὴν δόξαν ὡς ἱμάτιον μαζί σου θὰ φορέσω...
ἐπῆρα δρόμο δυνατό καὶ φθάνω εἰς τὸν Ἥλιον...
ιλιγγιῶ... ζαλιζομαι... βαρδᾶτε καὶ θὰ πέσω.

(Ὁ Φασουλῆς σκοτιζεται καὶ κράζων «εἶναι ποῦ...»
μέσα 'στῆς Βάθειας ἔξαφνα κατακυλᾷ τὴν Βοττήν.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Δὲν ξέρεις τίποτα νὰ 'πῆς;
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, κασσίδη;
'Εδῶ αὖτες τὴν κριτικὴν ἐκείνην τοῦ Ροῖδη,
ποῦ ἦτο 'στὴν Ἀκρόπολιν πρὸ δέκα ἡμερῶν
μὲ χάριν, μὲ κομψότητα, μὲ σκῶμμα γλαφυρόν;
Π. Μὰ δὲν μοῦ λές 'στὴν πίστι σου ποῖός εἶναι τοῦτος πάλι,
ποῦ κάθε τόσο, Φασουλῆ, σηκώνει τὸ κεφάλι
καὶ ποιητὰς χειροτονεῖ ὡς ποῦ νὰ 'πῆς κρεμμύδι
καὶ ὅποιους θέλει 'στὴ στιγμὴ τοὺς κάνει σὰν σκουπίδι;
Φ. Ἐδῶ εἰς τὸ 'Ρωμαϊκόν, τὸν τόπον τῶν ἐν τέλει,
ὁ ἕνας κι' ἄλλος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει.
'Εδῶ ἀκμάζουν εὐθελεῖς αἱ δάφναι καὶ μυρσίναι,
ἐδῶ δὲν φαίνεται καθεὶς ἐκεῖνος ὅπου εἶναι,
ἐδῶ κανένας χαρτοσιγὰ μὲ τοὺς σοφοὺς δὲν πιάνει,
ἐδῶ κι' αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τὸν Βασιλέα κάνει.
Καὶ ὁ Ροῖδης κριτικὸς ἠθέλησε νὰ γίνῃ
καὶ πάντα ψάλτην τῶν Μουσῶν ὡς ὄνον νὰ τὸν κρίνῃ,
κι' ἐκ τῶν περᾶτων ἔκραξαν οἱ Γκραββαρεῖται ὅλοι
«θέλεις νὰ εἶσαι κριτικὸς; . . νὰ εἶσαι, κύρ Μανώλη».
Καὶ ὁ Μανώλης ἔγινε Πυθία χρησμοδότις,
Κατῆ, Ποντίφηξ, Σολομών, καὶ κριτικὸς ἐν πρώτοις,
τῶν γαλατομπούρεκα ἐκεῖ 'στοῦ Ζαχαράτου
καὶ ὕστερα, βρὲ Περικλῆ, τραβᾷ 'στὴν κάμαρά του,
πιάνει τοὺς ξένους κριτικούς, τοὺς κάνει μιὰ σαλάτα,
καὶ βάφει τὰ μουστάκια του ὡς εἶδος τσοκολάτα,
κι' ἀφροῦ παρδολομοῦστακος ὁ Λεῖλάμας γίνῃ
μὲ παρδαλὴν διαγωγὴν τοὺς τροβαδούρους κρίνει,
καὶ ὁ Παράσχος τοῦ βρωμᾶ καὶ ὁ Βαλαωρίτης
κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος στιχουργὸς τοῦ φαίνεται κορίτης,
καὶ ὅλους μὲ τὸ πνεῦμα του τοὺς ρίχνει 'στὰ σκουπίδια
καὶ κοπανίζει, Περικλῆ, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
καὶ γράφει μὲ τὴν δύναμιν τῆς κριτικῆς του πένας
ἀνοησίας εὐρεῖς, κομψὰς, τετορνευμένας,
οὐράς, φοιτίδας, κέρατα καὶ ἱππαλεκτρούνας,
ὀρίζει δὲ παντοδαποὺς ἐκάστοτε κανόνες,
καὶ ἂν τοὺς βρωμοστίχους σου δὲν χύνῃς, βρὲ χαλντούπη,
'στοῦ καλλιγλώσσου ψιττακοῦ τὸ κριτικὸ καλοῦπι,
βάβει καὶ τρεῖς ἄλλοιμονον σὲ σένα, φουκαρᾶ...
μὲ μίαν εἰρωνείαν του σὲ κάνει μασκαρᾶ.
Δὲν θέλει ξεφωνήματα καὶ στεναγμοὺς ποτέ,
ὁπόσους οἱ ἐμβρόντητοι στεναρίζουν ποιηταί,
οὐδὲ εἰς ἀρχαιότητος πρὸς ἐμπνευσιν νὰ τρέχῃς,
οὐδὲ μὲ πόνον δάκρυα τὰ λείψανα νὰ βρέχῃς,
οὐδὲ νὰ ἡλεκτριζεσαι μ' Αἰσχύλους καὶ Πινδάρους,
ἀλλ' ὡς ὁ Κόκκος νὰ ὑμνῇς γαιδάροις καὶ γαιδάρους,
καὶ σὰν παληάτσος σήμερα μὲ ὅλα νὰ γελᾷς
καὶ μ' ἄχ καὶ βᾶχ τὰ μέσα σου ποτέ νὰ μὴ χαλᾷς.

«Ὅλοι τοῦ φαίνονται σαχλοὶ κολοκυθοκορφάδες
καὶ ξεφουρνίζει σοδάρος φαρμάκια καὶ φετφάδες
μὲ γλώσσης καὶ μὲ πνεύματος μεγάλῃν εὐστροφίαν,
καὶ ὀγκανίζει κριτικὴν καὶ πέρδεσαι σοφίαν,
κι' εἰς τοῦτον τρέχουν κολοιοὶ καὶ ὀνοφάλλται τόσοι
καὶ τρέξε 'γρήγορα καὶ σὺ φαρμάκι νὰ σοῦ δώσῃ,
ἂν ἀγαπᾷς ἀληθινὸς νὰ γίνῃς ποιητῆς.
κι' ἀπὸ τὰ γένεια, Περικλῆ, τὸν Πάππα νὰ κρατῇς.
Π. Μὰ δὲν μοῦ λές ἡ κριτικὴ ἐκείνη πῶς ἐγράφη;
Φ. Τοῦ ἐφορτώθη τὸ 'ψηλὸ τῶν αἰθουσῶν συναφι,
κι' ὡς λέγουν τοῦ ὀμίλησαν πολλοὶ ἀπὸ τὸ κόμμα
καὶ Βουλευταὶ καὶ Ὑπουργοὶ καὶ Δέσποιναι ἀκόμα.
«Πρέπει νὰ γράψῃς κάτι τι σπουδαῖον περὶ Κόκκου
κι' ἐμεῖς θὰ σοῦ πληρώσωμεν τὴν χάριν μετὰ τόκου,
καθότι 'στον Πρωθυπουργόν διατελεῖ εὐγνώμων
κι' εἰς τοῦτον ἀφιέρωσε τῶν στίχων του τὸν τόμον,
καὶ ἡ καρδιά μας γίνεται μαζί του περιβόλι
κι' ἐπιθυμοῦμεν κριτικὴν νὰ γράψῃς, κύρ Μανώλη».
Καὶ κατ' ἀρχὰς ὡς λέγεται, βρὲ Περικλῆ σπασμένη,
οὐκ ἠβουλήθη ὁ σοφὸς εἰς ταῦτα συνιέναι,
ἀκούσας ὅμως ὕστερον τοὺς λόγους κάθε στόματος
ἐνέδωκε κατὰ μικρὸν ὁ κριτικὸς τοῦ κόμματος,
διότι ἂν δὲν ἔγραφε τὴν κριτικὴν, βρὲ βλάκκα,
θὰ ἔφρευε ὁ Κανταρτζῆς μετὰ τοῦ Καζαμπάκκα.
Τότε δὴ τότε ὁ σοφὸς εἰς τῶν πολλῶν τὸ πείσμα
εὐθύς τὸν Κόκκον ἔχρισε μὲ τῶν Μουσῶν τὸ κρίμα
καθὼς τὸν Ἀνακτα Σουλ καὶ ὁ Δαυὶδ τὸ πάλαι,
κι' ἀνευφημῖαι τῶν πιστῶν ἀντήχησαν μεγάλαι,
καὶ συμπαρέστη ὁ χορὸς τῶν Ἑλικωνιάδων
καὶ εἰς τὸν Κόκκον ἔδωκε γλωσσὴν κοτίνου κλάδον,
ἐξηφανίσθη δ' ἐκ τῆς γῆς ὁ κάθε στιχοπλόκος,
κι' ὡς φωτὸν μετέωρον κατέλαμψε ὁ Κόκκος,
κι' ἐκ τῆς μεγάλης τοῦ χαρᾶς κοιλόπονον ὑπέστη
κι' ἐπῆρε τὴν γυναῖκα του κι' ἐπῆγε εἰς τὴν Πέστη.
Π. — Ἀμὲν! ἔτσι τώρα γίνονται κι' οἱ ποιηταί, βρὲ βῶδι,
κι' ἂν κάθῃσαι 'στον καφενὲ ἀπ' ἔξω σταυροπόδι
κι' ἀπλῶν τῆς ἀίδεος σου καὶ δὲν παρακαλῇς,
καὶ ἂν ποδιαῖς, βρὲ κουτεντέ, βρεγμέναις δὲν φιλῇς,
χαμᾶλης ἀξιοπρεπῆς διὰ παντός θὰ μένῃς
καὶ εἰς τὸν κόσμον τίποτα καὶ σὺ δὲν θὰ σημαίνῃς.
'Ἄρα μόνο κοπανᾷς χωρὶς πολιτικὴν...
αὐτὴ καὶ εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὴν κριτικὴν,
καὶ εἶναι καίμα, Φασουλῆ, καὶ ἄδικον μεγάλον
νὰ στέκῃς ἐπὶ τοῦ κουτσουροῦ 'στο Πάνθεον τῶν ἄλλων,
καὶ ἀφανῆς νὰ κάθῃσαι μὲ ὕψος διακονιάρη,
ἐνῶ 'στὸς δρόμους χύνεται σοφία μὲ τὸ φτηνάρι
καὶ μέσ' ἀπὸ ἐσώβρακα τὴν βλέπεις νὰ πετᾷ

κι' από 'Αμερικάνικα κι' από μεταξωτά.
 "Ας σέ ιδούν σοφώτατον αἱ κλασσικαὶ 'Αθηναί
 καὶ σὺ σπουδαῖος κριτικὸς σὰν τὸν Ροῖδην γίνε,
 κι' ἂν τίποτα δὲν ἔγραψες καθόλου δὲν πειράζει...
 γιὰ τοῦτο δὲν θὰ βάλωμε μὲς 'στὴν καρδιὰ μαράζι.
 Καὶ ὁ Ροῖδης, Φασουλῇ, πρὸ ἀμετρήτων χρόνων
 τὴν Πάππισαν τὴν ὑποπτον συνέγραψε καὶ μόνον,
 οὐ μὴν κι' ὁ μέγας Φιντικλῆς, τὸ δυνατὸ κεφάλι,
 ποῦ ὅλ' ἡ γνῶσις κρύβεται 'στὸ παρδαλό του σάλι,
 κι' αὐτὸς ἐκληροδότησε ὡς μοναχὴν οὐσίαν
 ἓνα μικρὸν διάφορον 'στὴν Παλιγγενεσίαν.
 ἄλλ' αἱ ὀλίγιστα γραμμαὶ τοῦ Φιντικλῆ ἐκεῖναι
 μὲ βεβαιοῦν τοῦλάχιστον πῶς ἰδικαί του εἶναι,
 ἐνῶ τοῦ νέου κριτικοῦ τὰ πλεῖστα εἶναι ξένα
 καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τρόπο σουφρωμένα.
 Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ!.. τὸ πνεῦμα σου μοῦ φαίνεται χυδαῖον,
 γιὰτί ξεχνᾷς τί ἔγραψε καὶ εἰς τὸν 'Ασμοδαῖον,
 γιὰτί ξεχνᾷς πῶς ἔβγαλε καὶ Κριτικῆς φυλλάδες
 ποῦ ἔβαλαν, βρὲ Περικλῆ, τὸν κόσμον σὲ μεπλάδες.
 'Εγὼ μὲ ὅσα κι' ἂν μοῦ λὲς ἀπ' ὅλους τὸν χωρίζω,
 τὸν Θεοτοῦμπην προσκυνῶ καὶ τὸν ἀναγνωρίζω,
 ἂν καὶ θάρρῳ πῶς τᾶχασε κι' αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς,
 γιὰτί τοῦ 'πῆρε τὸ μῆαλό ἐκεῖν' ἡ Ζανταράς.
 Π. Ἀλήθεια τὰ ἐσάστισε μὲ τὸ Κοκορικὸ
 καὶ ἄδικα θὰ χάσωμε τὸν μόνον κριτικόν.
 Φ. Ἡ πεῖρα μὰς ἐδίδαξε πῶς ἔρχεται καιρὸς,
 ποῦ ἀνελπίστως καταντᾷ κι' ὁ ἔξυπνος μῶρός,
 κι' ἀφίεται ὁλόκληρος 'στῶν ἡδονῶν τὸν ἥμερον
 καὶ λησμονεῖ ἐπαύριον τί ἔγραψε τὴν σήμερον.
 'Εγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, χωρὶς πυξίδα τρέχω
 κι' οὔτε κανένα πρόγραμμα Ποιητικῆς δὲν ἔχω,
 μὲ τέτοια κουρουφέξαλα τῆς ὥρας μου δὲν χάνω
 καὶ οὔτε καταδέχομαι τὸν ποιητὴν νὰ κἀνω,
 τὰς δὲ μυρσίνας τὰς πετῶ 'στῶν σκουπιδιῶν τὰ κάρα
 καὶ εἶναι μόνη δόξα μου τοῦ κόσμου ἡ δεκάρα.
 'Ελεῦθερον εἰς κάθε τί ἀφίνω τὸ μῆαλό μου
 κι' ἐκεῖνα ὅπου ἔρχονται 'στὸ ξεροκαύκαλό μου,
 καθὼς εἰξεύρεις, Περικλῆ, τὰ λέγω ἓνα ἓνα
 ἀπλούστατα, πεζότατα, ὀρθὰ κοφτὰ κομμένα
 'Απέφυγα δὲ πάντοτε καυγάδες καὶ μαλλώματα
 καὶ ὅλα τὰ ποιητικὰ τῶν κριτικῶν διπλώματα
 μὲ κυνικὴν ἀναίδειαν τὰ μὲν 'στὰ δὲ στιβαζῶ
 καὶ μέσα 'στὸ ὑπὸ μὴδὲν δωμάτιον τὰ βάζω
 μαζὶ μὲ τὰς περγαμηνὰς τῶν εὐγενῶν δαντηδῶν,
 τῶν ντιστεγκῆ μακαλλῶδων καὶ τῶν μπαλωματήδων.
 Μοῦ φέρει δὲ ναυτίασιν κι' ὁ ἔπαινος κι' ὁ ψόγος
 καὶ φαίνεται ἀλήθεια ὁ ἰδικός μου λόγος,
 καὶ ὅσον ἡ ἀλήθεια κι' ἂν εἶναι τετριμμένη,
 τοιαύτη ὅμως ἔμεινε ἀείποτε καὶ μένει.

Π. Καὶ τί ἐστὶν ἀλήθεια;

Φ.

'Εκεῖνο ποῦ δὲν νοιώθει.

Π. Τὰ λόγια σου, βρὲ Φασουλῇ, παραπολὺ τὰ κλώθει.
 Φ. Δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια εἰς ἱριδας κρυμμένη,
 καθὼς πιστεύομεν κι' ἐμεῖς καὶ ἄλλοι ἐξημμένοι,
 ὁ τόπος τῆς Παράδεισος δὲν εἶναι χλοερός,
 κι' ἂν μὲς 'στὸν βούρκο δὲν χωθῇς σὰν χοῦρος βρωμῆς,
 μὲ ὅλην σου τὴν ἔμπνευσιν, μὲ ὅσα κι' ἂν εἰξεύρη,
 τὴν ἄσπιλον ἀλήθειαν δυσκόλως θὰ τὴν εὕρης.
 'Αν εὐκόλα δὲν μ' ἐννοῇς, δικόλου μπουνταλᾷ,
 καὶ ἄλλοτε περὶ αὐτῶν θὰ σοῦ εἰπῶ πολλά.
 Κι' ἂν ὁ Ροῖδης σήμερα, ὁ κάλπικος παρᾶς,
 ποῦ πέφτουνε τὰ σάλια του ἐμπρὸς 'στὴν Ζανταρά,
 ἐπέρχεται δριμύτατος κατὰ τῶν στιχοπλόκων
 καὶ χάριν τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὑπερυμνῇ τὸν Κόκκον
 μὲ τὸν σκοπὸν ἐντύπωσιν ὡς ἄλλοτε νὰ κἀμη,
 παρῆλθε ὅμως ὁ καιρὸς, ἀγαπητέ μου βλάχμη,
 ποῦ ὅλαις ἡ κολοφωτικαῖς περνοῦσαν γιὰ φανάρια
 κι' ἐκόπτετο ἡ ποίησις μὲ κριτικῶν ἀχνάρια.
 Π. Καὶ νῦν ἄς στεφάνωσωμεν δι' ἀνθηρῶν φυλλώματα
 τὸν ποιητὴν καὶ κριτικὸν τοῦ μακαρίου κόμματος,
 τοὺς λόγους δὲ ἀφίνοντες παράμερα, σαλιάρη,
 ἄς ὀπλισθῶμεν τάχιστα μὲ δυνατὸ στηλιχάρι,
 καὶ πάρε σὺ τὸν ποιητὴ κι' ἐγὼ τὸν κριτικόν
 καὶ ἄς τοὺς μπαγλαρώσωμε μὲ τὸ Κοκορικόν.

Ἐκαὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὴν «Ἐστίαν» αὐριον ἡ κόρη Λιγερή,
 μυθιστορία μ' ὅλα τῆς, βαρβάτη καὶ γερή.
 'Ο Καρκαβίτσας ἔγραψε, ἡ ἐν κρυπτῷ κυψέλῃ,
 ὅπου εὐῶδες κλ' ἀφθονον ὑπόσχεται τὸ μέλι.

'Ο Παππανικολάου, ὁ Γεωργῆς δηλαδή,
 οὐπερ τὸ ἔργον εἶναι ἀκάματος σπουδή,
 'Ιατρικῆς Διδάκτωρ ἐβγήκε κατ' αὐτάς,
 εὐαρεστήσας ὅλους καὶ τοὺς Καθηγητάς.

Φωκὸλ, γραβάταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Λίνκολν, Μπέννιερ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μία τρελλή
 ρεπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μηχανιέτια,
 στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαέτια,
 ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὠραία,
 πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
 ὅπου εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
 κι' ἄς τρέξη μὲ τὰ τέσσαρα τὸ κάθε κουφιδόνι.

'Ο Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κἀνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δηλ' ὅτ' ὁ λᾶδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα, δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

'Εκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρωτοτύπου κοινοτὸς πολὺς.